

ФОТО ЛЮБКА ДЕРЕША

ЛЮБКО ДЕРЕШ

ПІСНІ ПРО ЛЮБОВ І ВІЧНІСТЬ

Любко Дереш — унікальна персону у світі сучасної української літератури. І справді: дебютувавши у 17 років романом «Культ», він одразу здобув статус «літературного вундеркінда». Скептичний до ярликів, Дереш продовжує займатися літературою і в дорослому віці: на сьогодні його творчий доробок налічує дев'ять книг. Дереш — письменник нового покоління, який має власний, ні до кого не подібний стиль. Складається враження, ніби він пише про себе, — але в його романах себе впізнають тисячі читачів. Твори Дереша перекладаються російською, вірменською, польською, німецькою, французькою, італійською... Він, як і герої його книг, завжди у пошуку — вивчає духовні традиції світу, мандрує, живе так, аби життя саме ставало літературою...

ВІДЧАЙ ДОРОГИ ЗДОЛАЮТЬ ПІСНІ ПРО ЛЮБОВ І ВІЧНІСТЬ...

Це оповідання про сучасних заробітчан духу — емігрантів у соціальні мережі, втікачів у внутрішні Індії, гіпі середнього класу, сільських магів і міських йогів... Історії, що писалися в мандрах та під враженнями від мандрів — Південним Сінаєм, Індією, Калмикією та Україною. Вони для тих, хто втомився від порожнечі всередині й вирушає на пошуки справжнього... Це проза рішучого руху далі, коли вже немає надії жити як раніше і коли під ногами — тільки дорога вперед.

www.bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-6558-8

9 789661 465588

ЛЮБКО
ДЕРЕШ

ПІСНІ ПРО ЛЮБОВ І ВІЧНІСТЬ

ЛЮБКО
ДЕРЕШ

ПІСНІ
— ПРО —
ЛЮБОВ
І ВІЧНІСТЬ

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

ЛЮБКО
ДЕРЕШ

ПІСНІ
— ПРО —
ЛЮБОВ
І ВІЧНІСТЬ

Збірка

ХАРКІВ КЛУБ
2014 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Д-36

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Тетяна Савельєва*

ISBN 978-966-14-6558-8

- © Дереш Л., 2014
- © Newpromostudio.com, обкладинка, 2014
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2014
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2014

Лист читачеві

Дорогий читачу! Цією книгою я завершую свій цикл, який волею випадку був названий синайським — імовірно, через те, що почав я писати його, мешкаючи на Сінаї, у невеликому бедуїнському містечку Дахаб, облюбованому російськими (та й не тільки) дауншифтерами — людьми, котрі вирішили розірвати зі своїм попереднім, варто сказати, успішним життям заради того, аби вирушити на пошуки себе, пошуки кращого світу, більшої гармонії, врешті, просто більшої втіхи (чомусь коло їхніх шукань зосереджується, як правило, довкола пляжів Індії або Таїланду). Я теж, разом із тисячами собі подібних, свого часу (це був лютий 2011 року, перші дні революції у Єгипті) вирішив залишити все, що мав, аби усамітнитися у пустелі, відпочити від обтяжливих стосунків, від літератури, від міста, від гнітючої необхідності заробляти гроші заради того, аби з не менш прикрим відчуттям їх витратити, не розуміючи кінцевої мети цього процесу (втім, знаходячи відраду в ньому самому). Товаришами в моїй медитації на втечу були такі ж розчаровані у житті люди, як і я, — зрештою, не менш, а навіть більш «успішні» зовнішньо (це, власне, особлива риса дауншифтера — він мусить мати чим жертвувати, аби його втеча від цивілізації справді чогось вартувала, бодай у колі таких самих, як він; дауншифтерство — не талан знедолених, дауншифтерство — це настрої розуму тих, чия чаша повна, це хай короткочасна, але революція свідомості). Не менш цікавих, успішних зовнішньо та не менш поніве-

чених внутрішньо людей мені довелося зустріти там, де траплялося жити чи зупинятись: у Дахабі, Санта-Катріні, Каїрі, у Делі, Варанасі чи Пурі.

Зрештою, моя одісея з дауншифтингом не претендує на якийсь особливий розмах — є люди, котрі вгахали в це починання значно більше ресурсу, в першу чергу душевного, аніж я, тому я не претендую на укладання якоїсь, скажімо, першої української антології дауншифтерства. Сінайський цикл — а сюди входять збірка повістей «Миротворець», роман «Остання любов Асури Махараджа» та, власне, ця книжка оповідань — писався лише для того, аби розділити з читачами відчуття перетворення, котре може настати в житті (а може й не настати), коли як слід розчаруєшся в усьому, що мав до цього часу, — у стосунках, у розумінні, у славі, у багатстві та суспільному положенні, — і внаслідок цього дійдеш до особливої внутрішньої межі, за якою починаєшся вже невідомий ти, якого сам не знаєш, який може дивувати і який, головне, є тим справжнім тобою, котрий усе намагався дати знак про своє існування і врешті, серед темної ночі душі, таки був почутий (слава Богу!).

Тексти «Пісень про любов і вічність» створювалися в період із літа 2011 року («Zobaken nicht kusaken») й аж до перших днів 2014 року, коли я вставляв останні слова в оповідання «The Йог». Це — проза еміграції. Але не тільки (й не стільки) еміграції буквальної, фізичної, скільки еміграції внутрішньої, коли зовнішні обставини перестають нам приносити те відчуття комфорту й безпеки, яке приносили раніше (зауважу, людина схильна вважати безпечною навіть найбільш обтяжливу ситуацію, аби в ній була стабільність).

Це внутрішнє незадоволення з існуючого стану речей змушує шукати причину нещастя — спершу в світі зовнішньому, а потім — зазираючи вглиб себе. Це оповідання про велику ніч душі, яку змалював іспанський містик Сан Хуан де ля Крус у трактаті «Сходження на гору Кармель» (це, до речі, його вірші так подобались дону Хуану з книг Карлоса Кастанеди!). Це оповідання про сучасних заробітчан духу — емігрантів у соціальні мережі, втікачів у внутрішні Індії, хіпі середнього класу, сільських магів і міських йогів, астрологів і бізнесменів, малих і великих людей, що опинилися кожен перед підніжжям своєї гори Кармель, власного Сінаю, зважуючись (або не зважуючись) піднятися на вершину й зустрітися там із самим собою.

На цім хотів би також подякувати всім, хто був поруч, коли я сам стояв перед подібним вибором — сходити чи ні, — і хто, врешті, допоміг мені в цьому. Тому — поклони Толіку Рикову за те, що витяг із утроби, Артурові Дзюбі за потойбічний гумор, Олегу Георгієвичу Бахтіярову за непохитну вольову позицію, Віктору Антончику — за погляд на Артеміду, Віталію Васильовичу Семенцову — за журавля, у якого я повірив; а також: Сергію Дацюку, Борису Медвідю, Сергію Бризгаліну, Жені Бардіній, Андрію Худику, Юлі Бацалюк, Олені Загробській, Олені Каїнській, Дімі Коломоїцеву, Яні Мерзлих, Денису Іванову, Денису Козловському, Гені Оверченку, Насті Чміль, Кості Дорошенку, Кості й Олі Вержиківським, Антону Ревіну, Ірі Макеєвій, Ксюші Мельник, Сергію Жадану, Христі Венгринюк, Рею, Іллі, Петру Потопахіну, Володі Бондарю, Володі Сливці, Поліні Єрко, Роману Гаврилову і всім тим сотням маленьких слуг

великого Режисера, котрі брали, беруть і вічно будуть брати участь у Його величному спектаклі.

Це все, що я коротко хотів сказати тобі, дорогий читачу, перед знайомленням із цією картою мандрів — моєю приватною «Lonely Planet»¹. Як завжди, ця книга пронизана плагіатом та епігонством, вторинністю, проповідництвом і моралізаторством, а все ж, маю сподівання, щось із прочитаного збентежить, занепокоїть, виведе тебе з рівноваги або зіб'є з пантелику, а можливо, навіть якоїсь темної ночі підведе під гору Кармель, після чого твоя планета більше ніколи не буде самотньою.

Київ, 17 січня 2014 р.

Любка Дереш

¹ «Самотня планета» (*англ.*), популярна серія путівників.

ZOBAKEN NICHT KUSAKEN

Молитва дауншифтера

Яні та Дімі

Панки в офісній клетке
Ровно в 10 онлайн
Платят кровью кредит за потерянный рай
Столько лишних движений
Цикл перерождений
Обитаемый остров в корпорации монстров

Короли маргиналов
В середине пути
Превратились в пророков социальной сети
И потрачены споры на грибные дозоры
И в ЖЖ красной пастой
Стали избранной кастой

Хиппи среднего класса
У последней черты
Хиппи среднего класса
Хотят пустоты
И потрачена касса на корабли ганджубаса
Их страна как квартира на Троещине мира
И живые мишени отбывают свой срок
Их судьбою рулит
Планетарный грибок

*Дети капитана Гранта,
«Хиппи среднего класса»*

Ну от, я стою на краю стежки, біля великого буддійського дерева. Всі зав'язують тут стрічки, на бажання.

А ж могла не стояти, могла бути з ним і далі. Хамло. Ошуканець. І нікчема. Хоч я знаю: це неправильно, неправильно міряти чоловіка лінійкою. Він, як кулька, все одно не зійдеться. Я знаю, що чоловіків ідеальних не буває. Взагалі, ідеальне трапляється тільки тоді, коли я сама здатна його побачити. Так що, соррі, мала. Заплітай стрічку.

Індусочки з густо підведеними тушшю очима. Кульчики в носі, браслети з ланцюжками. Дивляться на мене, усміхаються. Напевне, думають: що ця біла дурделя тут робить, їй що, нічим перейматись у тій своїй Осередковій Європі, чи звідки вона? Та ні, вони такого не думають. Їм, он, цікаво на волосся моє подивитися. У них усіх, як смола, а в мене — як солома.

— Miss, give me ten rupees!¹ — долинає до мене крізь музику у плеєрі.

— Ну рупіс, — твердо кажу я і пробираюся ближче до святого дерева. Мну в руках жовту стяжку. Мені самій і шкода себе, і смішно. Більше смішно, стрілять-колотить, що ти робиш тут, серед цієї шоколадної Азії, сама, з розпущеним волоссям, в індійських штанцях і футболці «Ukrainian Heritage»? З айподом у вухах і true Rigveda мантрами в ньому? Ти що, в буддисти записалася? Смішно, але я навіть не думаю над цим. Мене просто розбирає сміх від того, як наївно і відчайдушно я пруся зараз до цього дерева, аби пов'язати на ньому стрічку і попросити Бозю, щоби Він послав мені *мого* чоловіка.

¹ Міс, дайте, будь ласка, десять рупій! (англ.)

«Бозя, — звертаюся я подумки, притулившись головою до дерева, — Бозя, пошли мені чоловіка чудового і прекрасного, створеного спеціально для мене».

Просто якщо я вже опинилася тут, прив'язую стрічку до гілки, запалюю пахощі, на менше, ніж на принца, я вже не погоджусь.

Це ж скільки треба було пережити всього, щоби до такого докотитися? Ні, ну справді, якщо можливо те, що я зараз стою і дивлюся на це просвітлене індусяче дерево, обвішане стяжками, значить, можливо все. У навушниках грають мантри (true), якийсь хлопчисько вже третій раз пропонує мені купити сто грам шафрану (true) за смішні п'ятсот рупій, у всьому місті «ти сама собі», а мій телефон вимкнувся та більше не вмикається — якщо *це* можливо, можливо все, що завгодно. True. Нічні офіси. Київська зима. Київ — Делі — Ладакх. Квиток в один бік. І моя мантра, формула миру, виведена з часів навчання на німецькій філології: «зобакен ніхт кусакен». І світ 100 % френдлі, тому що це все я.

А раз можливо все, що завгодно, значить, десь обов'язково є лицар мого серця. Просто такий, яким я його собі уявляю. Хіба ж не так? Якщо є все, значить, є і він. Бо це я вигадую, що є, а чого нема.

Сідаю на лавку неподалік від дерева. Молода біла дівчина в індійських штанцях і чорних окулярах. Закуриш, дівчино?

Закурю.

Закурюю.

ЗМІСТ

Лист читачеві	5
Zobaken nicht kusaken	9
Король Артур у Єгипті	16
Родич	30
Оптиміст у пеклі	41
Тату, ваш син — вегетаріанець	53
Людина, яка нікому не заздрила	62
Інтермеццо. Я не боюся крові	76
Осінь Мага	79
Момент істини	107
The Йог	125
Професор Рама	163
І не повернеться пес до своєї блювотини	179
Постскрипtum. Машини Бога	352

Літературно-художнє видання

ДЕРЕШ Любко
Пісні про любов і вічність

Збірка

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Г. В. Латник*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Г. В. Сологуб*

Підписано до друку 03.02.2014. Формат 70x100/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 14,83.
Наклад 7000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.tornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Дереш Л.

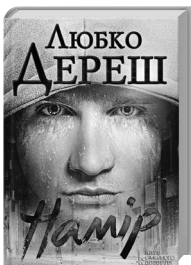
Д-36 Пісні про любов і вічність : збірка / Любка Дереш. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2014. — 368 с.

ISBN 978-966-14-6558-8

Ці історії — проза мандрів. Мандрів у пошуках себе. Бо, коли одного разу ти розумієш, що все, чим володів дотепер (чи то воно володіло тобою), більше не має сенсу, час вирушати у подорож. Що чекає на тебе в пункті призначення? Перетворення? Чи зустріч зі своїм невідомим, проте справжнім «я», що раз у раз намагається дати знак про своє існування і, врешті, приречене бути почутим?

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР

РОМАНИ ЛЮБКА ДЕРЕША МАЮТЬ ШАЛЕНИЙ УСПІХ НЕ ТІЛЬКИ В УКРАЇНІ, А Й У ЄВРОПІ!

Подарунок долі чи прокляття?

Петрик П'яточкін — пересічний школяр зі славетних Мідних Буків — нічим не відрізняється від свого бездуховного оточення, окрім... феноменальної пам'яті. Поступово ця незвичайна здібність змінює особистість Петра, його свідомість, уяву, волю. Жорстокі забави тінейджерів уже його не цікавлять, як і весь світ людей. І навіть кохання неспроможне зупинити його заглиблення в нескінченні світи холодного космосу... Юнак прагне більшого: вийти за рамки так званої дійсності.

Звільни в собі місце для світла!

Улітку на далекій полонині в Карпатах відбувається молодіжний з'їзд неформалів Шипіт. Сюди приїжджає Гер, у якого є домовленість із невідомими людьми: вони мають приїхати, аби організувати фестиваль у фестивалі — фест самогубців. Упродовж двох днів збираються шестеро майбутніх мерців: юна мазохістка, екстрасенс-невдаха, двійко дівчат із фобією переслідування, розчарований молодий програміст і Гер — панк та алхімік з глибокою душевною травмою. Незрозумілі, несподівані події, неформальні герої, танці навколо вогнища, сеанси «шаманотерапії» не залишають часу на роздуми, вони спадають на всіх без винятку «самогубців», призводячи до трагічного фіналу.

